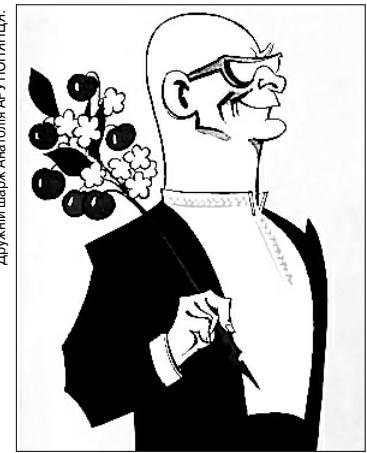

14 СІЧНЯ ц.р. виповнилося б 119 років з дня народження самобутнього майстра гумористичного слова Олександра Івановича Ковіньки. Друкуватися почав 1926 року – з легкої руки Остапа Вишні в газеті "Селянська правда" була вміщена гумореска "Містки та доріженьки". Через два роки молодий журналіст, публікації якого регулярно почали з'являтися в інших часописах, став штатним фейлетоністом газети "Більшовик Полтавщини" (тодішня назва "Зорі Полтавщини").

Остап Вишня і Олександр Ковінька вважали себе побратимами не лише тому, що обидва були уродженцями полтавського краю, що обирали один і той же літературний жанр сатири та гумору. Їхні біографії теж дуже схожі у своєму драматизмі – як долі талановитих українських письменників безжалісної сталінської доби. Обоє оголосили "ворогами народу" за участь у вигаданих терористичних організаціях українських буржуазних націоналістів і запропорили в сибірські табори, де Остап Вишня перебував десять ро-

ків, а Олександрові Ковіньці довелося провести в неволі ледь не чверть віку.

Символічно, що Олександра Івановича реабілітували в рік смерті Остапа Вишні, тож Ковінька ніби прийшов йому на зміну, щоб продовжувати радувати своїх співвітчизників дошкульними сатиричними

Описки-самописки

ДАМСЬКИЙ КОГО УГОДНИК.
СМАЧНА ПИЦЦА.
ОФЧОРНА ЗОНА.

Віктор ІГНАТЕНКО.
Чернігівська обл.

Після новорічно-різдвяних свят...

Чим частіше повторюють брехню, тим правдоподібнішою вона стає.

Від дилетанта професіонал відрізняється лише тим, що знає, де і в чому він помилився.

У нас кожен песиміст вважає себе пророком.

У житті завжди так: винен баран, а стрижуть овець.

Якщо з людини виходить толк, то нічого хорошого вже не залишається.

Якщо в гостях було дуже гарно, то вдома ліпше не згадувати.

Люди зазвичай небагатослівні – просто вони говорять одні й ті ж слова.

Вадим КРАВЧИНА.
Херсонська обл.

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

Нема кому

У нас про нашу бідність
Усі ведуть дебати,
А про життя пристойне
Нема охочих дбати...

Микола МИЦЕНКО.
Волинська обл.

Золоте Весілля

В діда Гната у сім'ї
Визначна подія –
Півстоліття вже у шлюбі
Він і баба Надія.
Поз'їжджались дівтора,
Правнуки, онуки.
Зайшов сільський голова,
Щоб потиснуть руки.
Завітали всі сусіди,
Родичі, знайомі,
Журналісти із видання

"Село на підйомі".
Добрих слів наговорили,
Щось й подарували,
Довгих років "молодятам"
Щиро побажали.

Під кінець вже журналісти
До баби звернулись:
"Ви б за діда знов..., якби
Роки повернулись?"
"За оцього? Та ви що?!"
Бузувір, та й годі.

Та не знайдете такого
Більше у природі!
Ходить, бурчить, чіпляється,
Все йому не смачно.
А на мене ж задивлялись
Хлопці кращі значно.
Із ним молодість моя
Так хутенько збігла...
Я б за нього не пішла...
Я б за ним побігла..."

Олексій ДОМНИЦЬКИЙ.
м. Кременчук.

"Смішинки з полтавської скриньки"

Найпершу оповідку я склав іще юнаком. Підкреслюю – зовсім юним стулив.

Тема така: у нашому селі жила гожа і вродлива молодичка Катерина.

Й-й-й, степова красуня! До чепуренької, гарненької молодички залицявся нівроку собі статний удівець.

Усе б нічого, та виникло й дивненьке: Катруся припала до влодоби і сину вдівця – двадцятирічному Степану. Про своє невдале кохання Степан розповів мені ось що:

– Приходжу я одного вечора до Катерини з гостинцем – горнятко меду приніс.
До слова, в удівця була власна пасіка.

– Зайшов, – каже Степан, – відчинив двері й став біля порога. У хаті було темнуватого, бо той поганенький каганець на підвіконні далі носа не світив. Добрий вечір тобі, Катрусю! – привітно кажу.

– Здрастуй, Стьопо, здрастуй! Чого завітав?
– Та!.. Приніс тобі, Катю, гостинця. Горнятко меду. Куди його поставити?

Коли це з темряви чую голос батька:
– Став, сину, в мисник. Я вже туди і свій поставив.

У казанку вода кипить, а мама стоїть біля комина й усно вичитує: "Отче наш, іжеєсі на небесі..."
– Що це ви, мамо, – питаю, – Богу біля печі молитесь?
– Ні, сину, це я варю крашанки і як докажу: "даждь нам десь, яко же і ми тобі даємо..." – значить, готово! – крашанки зварилися.

Три брати, три музиканти, чудово й пречудово виконують народні пісні, народні танці.
Іх питають:
– Шановні скрипалі! Ви й по нотах граєте?

Симпатичні, обсянні сивиною, вправні скрипалі одповіли:
– Ні, ми граємо більше по свайбах...

"Аргументи"

Сидимо ми у сквері. Розмовляємо. Чую, дві симпатичні молодички, вочевидь, подружки юності дівочої, кинулися в спогади – як воно в молодості любилося та кохалося.

Перша:
– Коли ми з Василем спізналися і покохалися, дак ти знаєш, Оксанко, він мене кожного вечора водив або на концерт, або в кіно.

– А мій Петро завжди вечірком мене запрошував або до калини, або до верби.

– Таке, Оксано, скажеш – до верби. Яка там принада?..
– Еге-ге, Галинко, не кажи і не говори – чудова. Місяченько сяє... Соловейко тьохає, – й, ніжненько на руках колихаючи миле дитятко, усміхаючись, додала: – Оце ж бачиш – третє натьохало...

– А в мене, голубонько, одне-однісьнке...
– То ти, Галино, із своїм Василем, мабуть, не ті кінокартини дивилася.

У наш двір прийшли дві жіночки – з водогону націдити свіженької водички. Сусідка – проти нас живе – неначе хрінку об'їлася, кинулася до водоносця:

– Чого ви до нас прийшли воду брати? Га? Вас питаю – яка вас завірюха у наш двір занесла?

– Хіба не бачите, води набрати. У нашому дворі водогін зіпсувався.

– Води?... Іншого місця не найшли.

Молодша:
– Тітонько! Що ви таке кажете? Великий гріх людям води не давати.

– Так ви ж грязюки наносите!

– А хіба у вас нема грязюки?

– Еге, – сказала. – Наша грязюка – акуратніша.

Навлизно не придумаєш

"Я покупців не обраховувала. А молоко пробивала по тридцять гривень тому, що вранці ним не торгували, а коли стали торгувати, то поперед замість молока в мене ще була в голові сметана".

(Із пояснювальної записки).

"Тут швидко налагодили пошиття нижньої білизни, зокрема так званих сімейних чоловічих трусів. Саме вони стали своєрідним обличчям швейної фабрики".

(Із радіопередачі).

"За допущений прогул Зайченку В.А. оголосити догану з наступним відгулом".

(З наказу).

"Хвора виписана з покращенням здоров'я в зв'язку з тим, що по акції турфирми вона виграла безплатну туристичну путівку в Іспанію".

(З історії хвороби).

Караоке

Говорив сусід про кризу:
"До жебрацтва довела..."
А таку наїв мармизу,
Що не влазить в дзеркала!

Запитаннячка

А може, вже час спитати з тих, хто ні за кого ні за що так і не спитав?

А вам не здається, що за музику, котру замовляють олігархи, платить народ?

Архів "зорянського" гумору – на сайті
www.zorya.poltava.ua

